

ikke i den Grad finde Hvilø og Trøst i den militære Straffelov, som det lod til, den højtærede Forsvarsminister kunde.

Man har omtalt de Straffe, den militære Straffelov hjemler, f. Eks. en saadan Straf som Bøjestrafen. Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) vil kunne huske fra 80'erne, at han var Ordfører for dem, der stillede Forslag om den Straffelov, der indførte denne Straf i det danske Militærvæsen. Men det er jo saa længe siden, nu skriver vi 1913, vi er skredet saa vidt frem, at den Bøjestraf, det ærede Medlem den Gang fandt passende, vil han nu anse som en upassende og barbarisk Straf, som vi hurtigst muligt, i den Fremskridtstid vi lever i, hvor der er forelagt et saa udmærket Grundlovsforslag, maa se at komme af med. Det er jeg enig med det ærede Medlem i. (Munterhed). Jeg ved ikke, om det er nogen Tilslignelse, men jeg synes, det ærede Medlem fra Assens saa saa venligt til mig, at jeg fik en Fornemmelse af, at han ogsaa er gaaet fremad med den øvrige Tid og finder, at de militære Straffe, der kunde regnes for passende omkring 1880, virkelig slet ikke mere er passende i vor Tid.

Der er meget at rette ved de militære Straffelove og den militære Strafferetspleje i det hele taget. Naar jeg skulde gaa videst, kan jeg sige, at jeg ønsker, at alt, hvad der hedder Krigsretter, fandtes der, hvor Peberet gror, undtagen lige i Krigstid. I Fredstid har vi vore Politimestre og Herredsfogder, eller hvad de nu alle hedder, de kan dømme efter den militære Straffelov akkurat lige saa godt som Auditorerne. Krigsretten, som Jury betragtes, sætter jeg ikke meget højt. Men lad det nu være, som det være villig jeg glæder mig over, at der er Udsigt til, at det ikke varer alt for længe, inden vi kan faa den militære Straffelov revideret, saa kommer man vel ogsaa en Gang til den øvrige Del af Strafferetsplejen, saa den kan faa den Omgang, den i allerhøjeste Grad trænger til.

Efter dette kunde jeg have Lyst til at fremkomme med nogle enkelte Betragtninger med Hensyn til den almindelige Politik. Den foreliggende Grundlovssituation er nu ikke saa lige til, som man tror. Jeg vil sige med det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen), at det er ikke alt i denne Situation, jeg begriber. Der er noget, jeg forstaaer, for Eksempel, at der indenfor det moderate Venstre findes en Fløj, som ikke synes om Forholdstalsvalgmaadens Anvendelse ved Folketingsvalg. Hvis det kan betragtes som givet, at denne mere eller mindre begrænsede Vennekreds

ved Folketingsvalg vil sætte nogle Madater til i Tilfælde af, at vi faar Forholdstalsvalg indført, er der mig ikke noget som helst gaadefuldt i denne Kreds' Antipati mod Forholdstalsvalgmaadens Indførelse. Naar man alligevel fra den Side har stablet en hel Del mer eller mindre vellykkede saakaldte Argumenter paa Benene mod Forholdstalsvalgmaaden, betyder det jo blot, at der heldigvis endnu er nogen Skam i Livet paa Folk, og at man er paa det rene med, at Egoisme vel er en stærk, men ikke absolut nogen skøn Følelse af den Slags, man holder af at bære allermest offentligt til Skue. Derimod maa jeg ærligt sige, at jeg ikke saa godt forstaaer, at ellers oprigtige Venner af Grundlovsforslaget kan have nogen større Fornøjelse af at staa og kævles om, hvilket Landsting der bliver det slætteste: det, der fremgaar af de kommunevalgte Vælgere eller af Vælgere med Alderscensus. Naar man dog har erklæret sig villig til at stemme for, hvilket Alternativ det nu bliver, kan jeg ikke se, hvad Fornøjelse man kan have af at staa og rakke det ene eller det andet til. Hvis jeg paa det nuværende Tidspunkt havde erklæret mig villig til inden kortere eller længere Tid, i alt Fald delvis, at stille min Sult i sure Æbler, tror jeg det fornøftigste, jeg kunde gøre, var, om jeg i nogenlunde god Tid forsonede mig med Tanken og vænnede mig til Kosten. Jeg ved i alt Fald, at det maa være en aparte Fornøjelse at staa og spytte i den Kaal, som man dog selv har erklæret sig villig til ved Lejlighed at søbe.

Jeg forstaaer heller ikke de stærke Angreb, som i den senere Tid fra forskellige Sider er blevet rettet imod det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), fordi han har følt Trang til at vise, at han ogsaa er i Stand til at skrive et Grundlovsændringsforslag. Ganske vist er det ikke noget Pragteksempel, det ærede Medlem har præsteret os; men hvad saa? Han maa virkelig have Ret til at anvende sin Fritid, som han vil, naar han da ikke overskrider de Grænser, som alle Medlemmer af et velordnet Samfund skal holde sig indenfor, og hverken forsynder sig imod Politivedtægten eller andre til den borgerlige Ordens Opretholdelse samfundsgavnligt Forholdsregler. Det manglede bare, at en fri Borger i et frit Land ikke skulde have Lov til at forsøge sig som Grundlovsforfatter uden at være udsat for den Behandling, som det ærede Medlem fra Ringkøbing har maattet døje i den sidste Tid. Jeg gad dog virkelig vide, om det alene er det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen),